

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Valfart (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342909408/facsimile.pdf> (tilgået 22. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

farvel, Roma! Jeg kom til Florens uden Natlinned og Toilettesager og to Dage derefter til Svejts.

Aa, hvis blot min Fader havde levet. Han havde forstaaet mig.
«Der bliver aldrig nogen Nonne af Clara,» sagde den gode Papa.

Min Onkel satte Politi og Diplomati i Bevægelse; men jeg var hinsides Grænsen, og de vilde ikke udlevere mig. Saa skrev han Breve til mig, at jeg havde gjort ham hans Livs dybeste Støt, men at han endnu vilde tilgive mig alt, naar jeg strax vendte tilbage. Om jeg endda havde kastet mine Øjne paa en ung Romer, kunde han forstaa mig, skrev han, men at jeg – Clara – vilde nedlade mig til en saadan »Bonde fra Milano!» – Jeg strøede hans Breve i smaa Stykker som Sommerfugle ud over de svejtsiske Alper. Skønt jeg knapt vidste, hvad Kærlighed var, elskede jeg denne »Bonde fra Milano». Og vi boede i tre Uger som forlovede i et Svejtserhotel, uden han tænkte paa at misbruge den Tillid, Kardinalens lille Clara havde vist ham. Hver Dag foretog vi Køreture over Grænsen ind i Italien. Alle Toldbetjente kendte mig.

«Har Herskabet noget at fortolde?»

Jeg pegede paa mig selv.

«Ja, der er *mig* – *sono io* – sagde jeg.

Saa snart de saa vor Vogn, kom det samlede Toldopsyn altid til Stede.

«Har De noget at fortolde?»

«Sono io! sono io,» sagde jeg med frydefuld Stemme. Og Toldopsynet lo og lod os køre. Naar man er sytten Aar, ophæver man alle Grænser, selv Toldgrænserne. Sono io, sono io! Ja mig – *mig!*...»

Fru Clara lo stærkt, kom til at hoste og maatte pludselig holde sig for Hjertet. Jeg forstod ikke, hvorfor hun vendte Ansigtet bort. «Aa, det er kun min Hjertebanken,» sagde hun paa vore ængstelige Spørgsmaal.

Jeg knælede ned med hendes Haand i min, bedrøvet over, at jeg ikke kunde bringe hende Lindring, paatage mig hendes Smærte. Hun trykkede svagt min Haand med et Smil, som vilde hun sige: «Vær ikke bedrøvet. Det Blik, hvormed du ser paa mig, er mig Lægedom nok.» Saa aandede hun atter et Par Gange dybt og langsomt, begyndte at smile og var pludselig helt rask.